

IHC Titans

Liever in de zaal dan op het veld

De eerste zaalhockeyclub van Nederland is nog piepjong en bescheiden van omvang, maar als het aan de bevlogen oprichter/voorzitter/trainer Maarten Salverda ligt dan wordt IHC Titans straks in een adem genoemd met andere Heerenveense sportmonumenten als het Abe Lenstra Stadion, Epke Zonderland en Thialf.

Tekst en foto's Igor Wijnker



Het heeft nauwelijks aandacht gekregen in de landelijke media, maar vrijdag 9 oktober 2009 is een mijlpaal in de geschiedenis van het Nederlandse hockey. Plaats van handeling: het kantoor van notaris P.K. de Boer in Marum. Terwijl koningin Beatrix vanaf het portret aan de muur goedkeurend toekeek over de schouders van Maarten Salverda, ondertekende het voltallige bestuur van IHC Titans de oprichtingsakte van de allereerste zaalhockeyclub van Nederland.

Dat het hockeyarme Noord-Nederland de primeur heeft is opmerkelijk, aangezien de meeste leden van ver moeten komen voor een training in Heerenveen. Salverda weet niet beter. Sinds zes jaar is hij fulltime trainer, ondermeer in Harlingen, Sneek en Roden.

Hij maakt 50.000 hockeykilometers per jaar. Als een soort missionaris rijdt hij de noordelijke provincies af om het hockey op een hoger niveau te brengen. En natuurlijk omdat hij niets liever doet.

Het oprichten van de zaalclub is ook deels missiewerk. 'Het is een hartstikke mooie sport, veel mooier dan veldhockey. Het heeft meer snelheid en dynamiek. Bovendien is bij zaalsporten meer sfeer.' De ogen van Salverda stralen als hij dat zegt.

Er is ook een praktische reden: 'Het is heel lastig om een zaal te huren.'

En een ambitieuze: 'Het niveau in Noord-Nederland moet omhoog.'

Maar hoe krijg je hockeyers zo gek om hun vertrouwde club en accommodatie in de wintermaanden vaarwel te zeggen en een paar keer per week naar de nieuwe thuisbasis Heerenveen af te reizen? Simpel: je benadert jonge en gretige spelers en speelsters die bijna net zo gek zijn van zaalhockey. En als je dat met het enthousiasme doet van Salverda, dan kan het snel gaan. Hij wist zelfs leden te strikken die waren gestopt met veldhockey en nu weer spelen omdat ze het zo leuk vinden in de zaal. In een mum van tijd wierf hij twintig leden van

'Het is een hartstikke mooie sport, veel mooier dan veldhockey. Het heeft meer snelheid en dynamiek'

clubs uit liefst vier provincies: Friesland, Groningen, Drenthe en Overijssel.

Het is te zien aan de ratjetoe aan tenues die op deze maandagavond de zaal betreedt van het enorme complex Sportstad Heerenveen. Maar de leden vormen duidelijk echte teams: de sfeer is informeel, er zijn onderlinge pesterijtjes en vooral lachende gezichten. Ze zijn dan ook alweer sinds eind september bij elkaar.

Zaaljargon

Het is een bijzondere trainingsavond, met tientallen toeschouwers op de hoge tribune. Marieke Dijkstra geeft een presentatie. De oud-international is nog actief als speelster bij hoofdklasser Kampong, maar inmiddels ook assistent-bondscoach van het Nederlandse zaalteam, waarmee zij als speelster in 2007 nog wereldkampioen werd in Wenen. Een uitstekende ambassadrice



van dit (nu nog) bastaardkintje van de Nederlandse sportfamilie.

Niet alleen vanwege haar cv, maar ook door haar energieke voordracht. Als een wervelwind gaat ze door de oefenstof heen. Zo snel, dat sommige Titans-spelers die op hun beurt wachten, de oefening niet eens kunnen doen. 'Oké, ballen vast!' roept Dijkstra. 'Een variant op deze oefening is...'

Op de tribune is het peentjes zweten voor de meeschrijvers. De voorzitter/trainer heeft een camera neergezet die alles registreert en kan het later rustig bekijken. Desnoods in slowmotion.



Het theoretische deel van de presentatie vindt boven plaats, in een gehuurde ruimte (een eigen clubhuis heeft Titans niet) die gevuld is met liefst tachtig belangstellenden. Scheidsrechters, -spelers, clubvertegenwoordigers die van heinde (Friesland en Steenwijk) en verre (Zwolle en zelfs van Cartouche uit Voorburg) zijn gekomen. Ze krijgen eerst een video-compilatie te zien van de zegetocht van de Oranjedames op het WK in 2007. Met Dijkstra als captain en meedogenloze strafcornerspecialiste. In haar powerpointpresentatie over zaaltactieken vliegen daarna de termen dobbelsteen 5, het huis en de kerstboom door het zaaltje. Als dit jargon je niet bekend voorkomt, wordt het hoog tijd je kennis bij te spijkeren. Anders mis je de boot of ben je in de zaal waarschijnlijk al zoek gespeeld.



De ratjetoe aan tenues in de zaal van het enorme complex Sportstad Heerenveen.

Vanavond heeft Dijkstra weer wat zaalzieltjes gewonnen.

Toch wil ze na afloop niet zeggen wat ze liever doet. 'Ik vind zaalhockey een mooi en dynamisch spelletje en het geeft een extra dimensie die je met tactische zetten kunt bereiken. En ik merk dat de aandacht toeneemt.'

Eén stapje terug

Zaalhockey heeft veel potentie, de wil is er meestal ook. Het probleem is de beperkte trainingsruimte. Zeggen ook bestuursleden van MHV uit Meppel, die Dijkstra na afloop bedanken. 'We hebben zes uur in de week, voor zeventien teams.'

'Daarom zal zaalhockey niet snel groot worden in Nederland,' verzucht Dijkstra.

Toch bewijst Salverda juist het tegendeel. 'Bij Roden konden we de hele winter slechts zeven keer één uurtje trainen.' Nu hij een zaalclub heeft is alles anders. Hij verwacht dan ook dat er meer zaalhockeyclubs bij zullen komen. 'Bij de verdeling van het aantal uren gaan officiële zaalsporten namelijk voor. Aanvankelijk was Sportstad Heerenveen ook niet zo enthousiast om aan ons te verhuren, tot ik zei dat we van september tot en met mei willen trainen. In de wintermaanden zelfs twee keer in de week.' En Salverda wil nog veel meer: hij wil zijn club op de kaart zetten. 'Het is

al een heel aantrekkelijke kijksport en wij willen er echt een show van maken. Het ver-Amerikaniseren van de sport. We moeten de mensen gaan vermaken, zodat ook gewone sportliefhebbers uit de buurt straks komen kijken. Het niveau in het noorden moet omhoog. Door juist in de wintermaanden veel te trainen kun je winst boeken: de techniek wordt beter, de passing sneller.'

Zo denken de meiden en jongens van dames- en heren 1 er ook over. Het zijn stuk voor stuk begin twintigers en

'We moeten de mensen gaan vermaken'

tieners die beter willen worden. Spelers die zelfs bereid zijn een contributie te betalen van 210 euro en ook nog op een lager niveau te spelen dan bij hun 'eigen' club. Kwestie van één stapje terug doen en straks twee of drie vooruit.

Nanne Tjaarda is met z'n zestien jaar de benjamin van het mannenteam, speelt bij Hattem (Overijssel) in twee teams

maar wilde graag lid worden van de Titans. 'Ik wil zo ver mogelijk komen met hockey en in de zaal leer je veel. Er wordt meer van je geveerd. Het was wel wennen aan mijn nieuwe teamgenoten, ook omdat het niveau per speler verschilt. We moesten eerst elkaars kwaliteiten leren kennen en samen groeien we nu naar een hoger niveau. Het gaat elke week beter.'

Ivar Jager is met z'n twintig jaar een routinier. Hij speelt op het veld bij GCHC in Groningen. 'Dat team speelt een klasse hoger, maar hier kan ik meer trainen en spelen. Zaalhockey is snel, er wordt veel gescoord en het tactische spreekt mij aan.' Hij is de enige van zijn club. 'Ik kende slechts één speler, van Eelde – een tegenstander in de competitie. Maar het klikte snel met de anderen. Het was meteen een team.'

Al is een nieuw clubgevoel Jager vreemd. Maar daar heeft Maarten Salverda zijn methoden voor. 'Jongens, help even mee met het opruimen van kopjes en schoteltjes,' zegt hij na de bijeenkomst. 'Waarom nodig je ook zoveel mensen uit?' vraagt secretaris Eldert Michels quasi-verontwaardigd. En of Jager zijn teamgenoten nog even in Roden wil afzetten. Die lange autoritten zullen het clubgevoel alleen maar versterken. ☘